

altsaa Justitsministerens oprindelige Forslag gaaet ud af Sagaen. Den højtærede Justitsminister har atter her vist sig som det, han har vist sig som noget for tidt i det sidste Aars Tid: som falsk Profet. Men nu opstaar det igen, det raa Forslag fra Efteraaret er nu blevet indbagt i Sukker, kandiseret med en Række humane Krav og Fremskridt, som Tinget gentagne Gange tidligere har vedtaget, og Spørgsmaalet er nu: kunne vi gaa med til Forslaget, naar vi faa denne Indsukring med.

Forslaget har altsaa ikke haft nogen særlig blid Bane hidtil, og jeg tør dristig sige, at ogsaa det Forslag, som nu foreligger fra de Herrer Forslagsstillere, i Virkeligheden er gaaet videre i Indrømmelser til Justitsministerens Forslag fra Efteraaret, end de ærede Forslagsstillere egentlig selv ønske. Den ærede sidste Taler har allerede fremstillet den ærede Ordførers Tankegang i Efteraaret, da han talte om „andre barbariske“ Straffe end Pryglestraffen, og flere Maaneder derefter stod han paa ganske det samme Standpunkt, og kunde han fuldt ud have fulgt sin Opfattelse og Sindsstemning fra da, havde ikke en Gang Pryglene, som de nu foreligge, foreligget for os her i Dag. Den ærede Ordfører kom lidt ind paa, hvad der var foregaaet i Udvalget og paastod, at min Meningsfælde og jeg vel havde taget et almindeligt Forbehold lige over for hans Forslag, men han lod alligevel skinne igennem, at vi i det væsentlige kunde slutte os dertil, at vi ikke havde taget skarp Afstand derfra. Den ærede Ordfører forveksler her dette sidste Forslag med sit første Forslag i Udvalget. Hans principale Forslag, der gik ud paa at afskaffe Pryglene, og over for det stillede vi os principielt saaledes, at vi sagde: paa det Grundlag kan der muligvis tilvejebringes Enighed, fastholder Ordføreren og Fler-tallet en fuldstændig Bortgaaen fra alt, hvad der hedder Prygl — og det var Ordføreren eget principale Standpunkt i Udvalget — saa kunne vi maaske enes og fra vor Side strække os ret vidt, og det vil maaske da lykkes at naa til Enighed om denne Sag. Nu beder jeg ærede Medlemmer erindre, at den samme højtærede Ordfører har her udtalt sig, som han har gjort i Dag om dem, der gaa imod Pryglene, har stemplet dem som Bøllernes Forsvarere, har peget paa dem som Produkter af en overkultiveret, demoraliserende Retning, de Mennesker, som ikke gøre andet end holde ved, hvad der stod i den ærede Ordførers principale For-

slag i Udvalget for kun nogle Maaneder siden.

Den højtærede Ordfører staar altsaa i dette Øjeblik ikke i særlig god Overstemmelse med sin egen Sindsstemning i denne Sag. Saa ved jeg ikke, hvad der er sket siden den Dag, men pludselig blev den ærede Ordfører af en anden Mening. Han havde vist haft en privat Samtale med en Mand, der staar højere i Politikken og paa Rangstigen end han, og derefter blev det, som tidligere var Barbari for den ærede Ordfører, til Kultur, og det, der tidligere havde staaet som Civilisation, var blevet til demoraliserende Overkultur. Saaledes staar den ærede Ordfører i denne Sag, da han skildrede den Hørup-Brandes'ske Bevægelse som den egentlige Aarsag til Bølløvæsenet, hvorfor, som det meget rigtig blev bemærket før, egentlig Georg Brandes og Hørup burde have haft Pryglene, naar de vare Aarsag dertil. Da den ærede Ordfører talte om dette, kom jeg til at tænke paa, at Systemskiftet begyndte med, at Hørup blev Minister og Georg Brandes fik 6000 Kr. i Stats-Dotation. Systemskiftet kommer til at stille sig i en noget underlig Belysning, hvis det virkelig er rigtigt, at det er den Hørup-Brandes'ske Retning, som er Aarsag til Nutidens Raa-hed. Den ærede Ordfører staar her paa samme Standpunkt, som man gør gældende overalt fra reaktionært eller strengt konservativt Standpunkt, naar man ser ud over Kulturens Gang, ud over Civilisationens Bevægelse og bryder Staven over alt Fremskridt. Jeg havde for nylig Lejlighed til at læse en Encyklika fra den afdøde Pave, Leo d. 13., hvori han giver Luther og Reformationen Skylden for hele den liberale og usædelige Bevægelse, som gik igennem Tiden. Det vide vi alle sammen, at dette er Pavedømmets Beskyldninger mod Luther og Reformationen. Ganske den samme Beskyldning, som Paven i sin Banulle slynger ud mod hele den reformerte Kristenhed, mod hele den angelsaksisk-tyske Civilisation, ganske de samme Beskyldninger udslynger den højtærede Ordfører nu mod en Mand som Repræsentanten for Kalundborg (Krabbe), mod dem i denne Sal og uden for denne Sal, som ikke kunne gaa med til at gennemføre det, som det ærede Medlem selv for faa Maaneder siden kaldte Barbari, som han selv for faa Maaneder siden vilde have ud, indtil han havde en privat Samtale med Justitsministeren. Det er ikke blot Nutidens hele Frihedsbevægelse, som man fra streng konservativ Side giver Reforma-